

ANTAL ATTILA

Míg rámhull a téli szürkület

*Nyárvégi erdőt képzelek
 fonott kosarat szendvicsekkel
 kevéske sörrel ami elkel
 mert megoszthatom veled
 és bozsog a lomb fejünk fölött
 a reggel tűnik a dél időz
 a szélben már érzik a koraősz
 és sugárpázmák a lomb között –
 s füves tér pokróc s zörren is már
 a szendvicsek papírja és nevet
 kezekben a szégyenlős üveg
 és nevetsz te is bárha innál
 hogy belepirul arcod füled...
 s pirulásod kimerevitem
 hogy pótoljon kicsit melegítsen
 míg rámhull a téli szürkület*

Te meg én és a háromkirályok

*Elárvult agyagszobrok
 a templomtéren:
 ünnepek utáni betlehem –
 a háromkirályok
 bizonytalanul ácsorognak
 a térdelő pásztorok gyűrűjében
 hazaérnek-e valaha
 a jászol vigaszával
 ki tudhatná
 egyelőre fogva tartja
 őket a pillanat
 akárcsak minket
 arcunkon
 fél évszázad ékirása
 kietlen korszakok
 előérzete tekintetünkben
 és pislákoló fény
 a bordáink között
 megnézlek jól
 vizsgálj meg te is engem
 ki tudja
 szemügyre vehetjük-e még
 így egymást
 ki tudhatná
 mi lesz velünk míg hazajutunk
 a pusztaságon át*